

Com un gabinet de curiositats

Biel Mesquida

Quasi no hi ha claror de llum. Cap al tard, en un casal foraviler perdut per la toponímia del pla de Mallorca (o es Pla, com aquest cap de setmana intentaran discernir, col·loquiar i, sobretot, codificar un estol —encontre— de *sábies* —en el plural sentit de *saba*— de molts dels sabers que il·luminen la fixació, sempre mòbil, de la toponímia en llengua dels *països*: en català), el cronista, amb l'ànima cansada, que recerca les palpitations i els alens i els humors i els desespers del temps, pensa (una nina *after-pro-punk* del carrer Hortaleza-Madriz em deia que a la tardor/hivern 84 s'usaria la fesomia pensadora: Lola, una amiga, s'enrotlla a pensar i los ojos se le ponen *superfly*, pelopuntas i brillantes) i repensa l'escriptura dels pensaments que han d'esser el confetti *fosflash* per a liquidar tanta confusió

bàrbara, per a sedassar eixes tenebres profundes on no fa peu.

Ma darrera col·laboració dins EL TEMPS fou com un coit interromput (vos recoman la lectura de la veu *coit* a la grandiosa enciclopèdia catalana, acompanyada d'un interrogant: ¿per què hi ha tan pocs coits en català?), una fel·lació feta pols o un significat fet significat. Quedava molt clar que l'estrenat Parc de la Mar de la ciutat de Mallorca m'assemblava un espai on *lligar* era impossible per mor de la vegetació (poca), les faroles (excessives), els bancs (descol·locats), la inexistència de glories (per als músics i artistes), de racons íntims (per als enamorats), de llocs comuns (per a mil i una accions humanes), etcètera...

Els artistes també apareixien de biaix dins els meus mots: per posar en crisi el model de rajola «Miró vist

per Castaldo», l'expo-antològica-sanitària-tubular de n'Alfaro, el no fet conjunt d'en Guionovart, l'erició «quintocentenari» d'en Broglia... Allò que no sortí fil per fil era la necessitat urgent que altres artistes (sense esser contractats per cap política cultural municipal) ocupassin (lateralment i de totes les maneres possibles) els aires del Parc de la Mar.

Ara mateix, i això és una exclusiva mundial, ha eixit una idea embrionària que com un fantasma recorre les ments més vives de l'illa: convertir el *Parking* que hi ha sota el Parc de la Mar (tancat encara i feliçment) en un Centre Cultural modern de la ciutat de Mallorca: un *Parking Mòbil* de la cultura/cultures davall la Mar. ¿No és una idea poètica quasi nocturna?

Un *Parking* de les cultures com un gabinet de curiositats: una altra definició de cultura. Caldrà coratges.

¿Ets tu o el teu doble, reina?

Quim Monzó

Fa cosa d'uns mesos, un periòdic alemany —*Express*— va anunciar que Andy Warhol s'havia fet fabricar un doble en forma de robot i amb un ordinador incorporat que, a partir de fragments enregistrats de textos de Warhol, pot respondre preguntes del públic o de la premsa. Davant la mandra de Warhol per a anar en un acte concret, el doble ocuparia el seu lloc.

Han passat els mesos i, del robot d'Andy Warhol, no se n'ha parlat més. Cal suposar que això és així perquè està en bon estat de salut i de funcionament. I que, tal com era previst, està en bon estat de salut i de funcionament. I que, tal com era previst, permet al seu propietari deslliurar-se de conferències, taules, redones, inauguracions d'exposicions...

¡Ah, la servitud de la fama! Un senyor que colla cargols en una faena

en cadena sap que treballa de tal hora a tal altra. I sap que, quan acabi, té tot el temps del món per a fer allò que —dins les seues possibilitats econòmiques i personals— li vingui de gust. L'«artista», el «creador», el «pensador», en canvi, —si no volen ser presos per pedants, envanits o insociables— a més de fer, cada dia, la faena que els pertoca, han de destinar una quantitat desorbitada d'hores a les relacions públiques.

Per això és interessant la troballa de Warhol. Perquè, si funciona, facilitarà el do de la ubiqüitat a aquells que ho necessiten. Gràcies a aquest invent, no faria falta que, cada any, Joan Fuster —que al·lega cansament— fos a la cloenda dels premis Octubre. Ell es quedaria tranquil·lament a Sueca, i a València enviaria el robot. Gràcies al progrés de la tècnica, Xavier Rubert de Ventós

podria tornar a escriure filosofia: mentre ell contemplaria la caiguda de la fulla a la torreta de Sarrià, el seu robot seria al parlament, emba-dalint els col·legues. I no només serviria per a solucionar aquest dilema entre la necessitat de treballar i les relacions públiques. El Sisa —per posar una cas, a l'atzar— podria utilitzar-lo per a una de les coses que més li agradarien en el món: fer copes en dos llocs a l'hora. Ell podria ser al Zeleste, a la barra de l'entrada, com sempre, i el seu robot empaïtant nenes *pijas* al Sisisi. ¿I els beneficis polítics que en trauriem? Els del PSC-PSOE ho tindrien ben fàcil: ells podrien ser al PSOE, que és on es talla el bacallà, i el seu robot al PSC, i Miquel Roca i Junyent, tres quarts del mateix. Ell al Partit Reformista i el seu robot a Convergència. O a l'inrevés, segons els convingui.